

Arrest

nr. 201 053 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 augustus 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 4 maart 2016 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 4 maart 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 13 april 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam, voornaam: S.(...) I.(...), S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats. (...)

nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor dat voorzien is van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verder maakt verzoeker gewag van het non-refoulementbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag). Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"(...)

-De bestreden beslissing bepaalt het volgende:

(...)

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie - en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement."

De DVZ heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker de mogelijke schending van artikel 3 EVRM heeft ingeroepen. Verzoeker heeft de niet betwiste elementen in zijn asielrelaas aangevoerd als buitengewone omstandigheden in de aanvraag 9bis VW dd 5 augustus 2015 doch er werd geen rekening mee gehouden. Er wordt zelfs niets over gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 74/13 VW.

-De DVZ heeft een automatische toepassing gemaakt van artikel 7 Vreemdelingenwet ondanks het feit dat verzoeker in zijn aanvraag tot regularisatie uitgebreid is in gegaan op elementen waaruit een mogelijke schending vloeit van fundamentele rechten die erkend worden en directe werking hebben in België: artikelen 3 en 8 EVRM resp. het verbod op onmenselijke behandeling en het recht op privéleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet de aangereikte elementen die een schending van artikel 8 en artikel 3 EVRM kunnen uitmaken altijd eerst beoordelen vooraleer verzoeker uit te wijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten dit te doen.

Verzoeker verwijst hiervoor naar 2 arresten van uw Raad (RvV 31/7/2008 nr. 14.727 en RvV 31/7/2008 nr. 14.731):

« Si l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, n'a pas pour effet d'entraver la mise en œuvre des pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la même loi, il n'en demeure pas moins que l'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant à ce. »

Vrije vertaling:

Hoewel het indienen van een aanvraag artikel 9, al. 3 (in casu 9bis VW) van de wet van 15 december 1980 de uitvoering van politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet niet kan inperken, belet dit ni et dat de administratieve overheid gehouden is, ingevolge de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur, om, wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist, zonder dat het echter verplicht is om zelf de beweringen van verzoeker te bewijzen.

Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals de in casu vermelde artikelen van het EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

-Hoewel de verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn recht op privéleven, meer bepaald zijn sociale relaties onder de vorm van professionele relaties inroept, wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten daaromtrent niet gemotiveerd.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geen gewag gemaakt van de persoonlijke situatie van de verzoeker, met name het feit dat hij hier zakelijke relaties heeft ontwikkeld, dat hij reeds gewerkt heeft tijdens wettig verblijf en nog steeds werkt.

Het uitwijzingsbevel dreigt dan ook artikel 8 EVRM te schenden. In het arrest nr. 26.878 van 30/04/2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd tot een schending van artikel 8 EVRM beslist, wegens gebrek aan enige motivatie omtrent het recht op gezins- en familieleven, hoewel dit wel werd ingeroepen door de aanvrager tot machtiging tot verblijf.

-Verzoeker heeft de niet betwiste elementen uit zijn asielrelaas aangebracht om aan te tonen dat bij een terugkeer naar zijn thuisland een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk is. In deze context werd artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontterende behandeling of bestraffing, New York, 10-12-1984 aangevoerd. Ook op deze argumenten die een mogelijke schending van artikel 3 EVRM uitmaken werd niets gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel.

(...)"

2.2. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

2.4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.5. In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota op datum van 4 maart 2016 waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker. Uit de lezing van deze nota blijkt duidelijk dat het bestreden bevel werd genomen tezamen met de in punt 1.2. genoemde beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Hieruit blijkt dat de verwerende partij tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten nadat zij zich een oordeel had gevormd over de in de verblijfsaanvraag aangevoerde elementen. Hieruit blijkt dat het bestuur bij het nemen van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen. Verzoeker toont niet aan met welke concrete elementen werd nagelaten rekening te houden.

2.6. Volgens verzoeker werd er geen rekening gehouden met een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel, van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag en van artikel 3 van het EVRM, verdragsbepaling die hij ook heeft aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 augustus 2015 (zie punt 1.1.). Uit de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 maart 2016 waarbij verzoeker zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (zie punt 1.2.), blijkt dat aldaar werd ingegaan op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM: "(...) Ondanks de 3 geweigerde asielpcedures, waarvan er 2 niet in overweging werden genomen door het CGVS wegens het gebrek aan nieuwe elementen, houdt de verzoeker heden zijn vrees voor een terugkeer naar het herkomstland vol met inroeping van art. 3 EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York, stellende dat een terugkeer zijn belevenissen in het herkomstland zou doen aggregeren met alle nefaste gevolgen vanden, waarbij hij verwijst naar een reisadvies van Buitenlandse Zaken en een internetartikel. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan echter geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft en dat tot 3 keer toe. De beweerdde problemen in Bangladesh kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9bis van de wet in België in te dienen. Bovendien worden er nu geen nieuwe elementen aangebracht die zouden kunnen leiden tot een andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties. Het reisadvies van Buitenlandse Zaken richt zich tot Belgen voor voornamelijk toeristische reizen en wordt niet toegepast op de eigen situatie van betrokkene, die beschikt over de nationaliteit van Bangladesh. Het reisadvies en het internetartikel betreffen allebei de algemene situatie in het herkomstland van de verzoeker. Hij toont geen individueel risico aan inzake zijn persoonlijke veiligheid bij een zelfs tijdelijke terugkeer. (...)"

De Raad ziet niet in waarom er nogmaals in het huidig bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden gemotiveerd over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, zeker nu verzoeker thans ook geen nieuwe elementen aanbrengt. Tevens, zo stipt de Raad aan, werd ook in de synthesesnota van 4 maart 2016 over artikel 3 van het EVRM gemotiveerd.

2.7. Verzoeker werpt een schending op van artikel 8 van het EVRM en stelt dat er niet werd gemotiveerd aangaande zijn privéleven dat hij heeft ingeroepen in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald met zijn "(...) sociale relaties onder de vorm van professionele relaties (...)" en zijn zakelijke relaties en het feit dat hij hier heeft gewerkt en nog steeds aan het werk is. In zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wijst verzoeker op artikel 8 van het EVRM en maakt hij melding van het feit dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en dat er rekening moet worden gehouden met sociale relaties. Verder voert verzoeker aan dat hij thans tewerk is gesteld en een arbeidsovereenkomst heeft van bepaalde duur. Bij zijn aanvraag voegde verzoeker een halftijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur toe, ingaand op 24 april 2015 en eindigend op 24 april 2016, en een aantal loonfiches, daterend van verscheidene periodes (mei 2014, augustus 2013, december 2012, oktober 2012, februari 2013, april 2013, juli 2013, maart 2013, juni 2013, september 2013, augustus 2014, juli 2014, juni 2014, april 2014, maart 2014, december 2013 en februari 2014). Op basis van deze summier elementen toont verzoeker geenszins aan dat hij allerlei sociale en zakelijke relaties onderhoudt, zoals hij beweert. Verzoeker toont met die elementen niet aan dat hij een privéleven

leidde in België op grond waarvan hij de verwachting kon koesteren dat de gemachtigde van de staatssecretaris ermee rekening zou houden of dienaangaande zou moeten motiveren in de bestreden beslissing. Alleszins toont verzoeker niet aan dat zijn privéleven zodanige bijzondere feiten of omstandigheden inhoudt, dat – gelet op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk*, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan.

2.8. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, zodat niet kan worden besloten dat voormeld wetsartikel of de motiveringsplicht werden geschonden.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van het non-refoulementbeginsel, van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

| | |
|--------------------|---|
| dhr. C. VERHAERT, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| dhr. K. VERKIMPEN, | griffier. |

| | |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT